

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. V. Quintus resistendi modus, Fiduciam omnem in Deo collocare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Quaestio inter re-
ligiosos D.
Francisci:
Quomodo
tentatio-
nibus resi-
stendum.

Intér religiosos viros è Divi Francisci familiâ quaestio fuit nata, Quomodo tentationibus sit resistendum. Diversi diversa. F. Ruffinus sententiam rogatus: Ego, inquit, humi me abjicio, & Deum oro, nec prius ab oratione surgo, dum solatii aliquid & praesidii obtineo. F. Simon: Ego, aiebat, considero, quàm fœdum & abominandum sit vitium, quod lucem fugit, & modis omnibus absconditur, quod coram Deo, & Angelis Dei, quod coram Orbe universo pudori est. F. Juniperus, Cum sentio, inquit, incurtionem hostilem, mox portas claudo, & pii aliquid cogitare incipio; hæc meæ sunt excubiae. Si acrior instat hostis, & fores minetur effringere, ego vi aliâ non utor, hoc unum proclamo: Abi, cum tuis, mihi, abi: jam prævenit alii; huic perditissimæ inferorum faciei ostium non pando, ingressum non permitto. Ita risu & pudore obrutus cedit. Ad quæ F. Agidius: Cum isto, ait, sentio, Optimum est ejusmodi cogitationibus omnem aditum obserare, aut ingressas quàm primum ejicere. Non est cum illis disputandum, nec blandientibus respondendum. Expelle, si vis vincere. Fuge fornicationem, & quidquid piceatam ejusmodi oblectationem habet, fuge, fuge. Alia verò vitia cum inspugnant congressu & conspectu superanda sunt. Hic resistendum diabolo. Sic partim fugâ, partim pugnâ comparandus est triumphus.

CAPVT V.

Quintus resistendi modus,

FIDUCIAM OMNEM IN DEO COLLOCARE.

Vigilantiâ
diaboli ad
impugnandum
artificium.
Vigilantiâ
primam.
Iacobi c. 5.
vers. 17.

Vigilantiâ
secundam.

¶ Ti cœpimus, ita diversa diaboli vasaframenta ad numeros evocare pergitur. 20. Diabolus ebrius nescio, quas scintillas pietatis immittit, & suavissimos de divinis sensus ad ipsas usque lacrymas. O dulces lacrymas, sed non Christi! Hinc illis ebrietas tam devota non est odio. 21. Plurimos fallit & irretit diabolus, quos tam exstecos, aridos, omni solatio destitutos reddit, ut sint velut terra Samariæ triennio & semestri nullis pluvii rigata. Hinc pessimæ voces illæ: Deseruit mihi Deus: ergo meum erit obsequium, prout est salarium. 22. Satanus tam artificiosus est oculus faber, ut quod videtur per specilla, loq̃ aliud videatur esse quàm sit. Exempli gratiâ. Est qui de aliis amarulento affectu nocendique animo loquatur pessima quæque, nihilominus faber ille artificiosissimus ea ipsius naso conspiciat insidit, ut improbus obrektor hæc in gratiam veritatis à se dicta, nec malum esse credat sciri talia. Quemadmodum verò diabolus istum decipit, ut sibi persuadeat se neutiquam perverse loqui, ita fallit alium, ut existimet se non vitiosè tacere, quæ forent dicenda. Omnia laqueis obducta. Ergo adversus hunc restrictionem & impostorem Vigilandum, Principiis obstantum, Grandum, & ei Repugnandum, ut diximus: Hoc porro capite quintus resistendi modus explanandus, Fiduciam omnem in Deo collocandam.

5. Contra
tētationes
munimen-
tum: Fidu-
cia omnis
in Deo
collocada.
Thomas à
Kempis l. 1.
de imitat.
Christi,
c. 13. n. 5.
Deus. cap. 7.
vers. 1.
& seqq.

¶ Verissime dixit religiosissimus scriptor: Initium omnium malorum tentationum inconstantia animi, & parva ad Deum confidentia. Ubi verâ in Deum fiducia vacillat, ibi animus & vires satanæ crescunt. Deus olim Israël's populo edici jussit: Cùm introduxerit te Dominus Deus tuus in terram, quam possessurus ingrederis, & deleverit gentes multas coram te, Hethæum & Gergezum, & Amorrhæum, Chananeum & Pherezæum, & Hevæum, & Jebusæum, septem gentes multo majoris numeri quàm tu es, & robustiores te tradiderit, eas Dominus Deus tuus tibi, percutes eos usque ad internecionem. Non inibis cum eis fœdus, nec misereberis ea-

rum, neque sociabis cum eis conjugia. Quin potius hæc facieris eis: Aras eorum subvertite, & confringite statuas, lucosque succidite, & sculptilia comburite. At verò Judæi timidissimi Judæorum contra sic obducere. 1. O Domine, non possunt hæc contra Deum obducere. Nos pauci sumus, & illis numero nimis quàm impares. Scio, ait Dominus, propterea dixi, Gentes multo majoris numeri. 2. Judæi iterum: Nos peregrini & alienigena, hostium mediis sumus, & rerum pane omnium penuriâ laboramus. Scio, ait Dominus, ideo solum peregrinum mutabo in patrium. 3. Sed Judæi denovo: Nos maximam partem inermes telis & machinis, commeatu & ceteris belli praesidiis destituti, quomodo geremus bella? illi plenis gaudent armamentariis, abannonâ & aliis militiae adjumentis instructissimi. Scio & hoc, ait Dominus, ego autem sum panoplia tua. 4. At iterum Judæi: Nobis nec unicum quidem propugnaculum est, quo in acie victis liceat refugere. Scit Deus & istud: sed Dominus refugium tuum & firmamentum tuum. 5. Nec obloqui cessant: Unde nobis pecunia belli nervus? unde panis militiae anima? quis sine his ad arma eat? Noli metueri, ait Dominus, deprecabor illos, omnes populos, quos Deus tuus daturus est tibi. Si dixeris in corde tuo, Plures sunt gentes istæ quàm ego, quomodo potero delere vestras? Noli metueri, sed recordare, quæ fecerit Dominus Deus tuus Pharaoni & cunctis Aegyptiis. Sic faciet cunctis populis, quos tu meturus. Non timebis eos, quia Dominus Deus in medio tui est. Deus magnus & terribilis: ipse consumeret nationes has in conspectu tuo paulatim atque per partes. Non poteris eas delere pariter, ne forte contra te multiplicentur bestia terre. Dabitque Dominus Deus tuus in conspectu tuo, & interfecerit illos donec penitus deleantur. Tradetque reges eorum in manus tuas, & disperdes nomina eorum sub calo: nullus poterit resistere tibi, donec conteras eos.

¶ Homini Christiano cum septem gentibus: septem capitalibus mortiferis criminibus pugnandum, quæ non Palaestina tantum, sed caelesti patriâ conantur excludere. Hic Deus prepidanti: Noli metueri, ait, sed recordare, quomodo tot centena milia beatorum hominum tibi simillimorum, qui jam caelo porantur, à tentationibus omnibus ope divinâ sint eluctati, post tot pugnas demum victores. Dominus Deus tuus in medio tui cordis est, atque necessitates tuas vel milles novit melius quàm tu ipse. Et scies, quia Dominus Deus tuus, ipse est Deus fortis & fidelis. Fide illi: quid timidus es modicæ fidei?

§. II.

¶ Illud Jobi decantatissimum, utinam & te usurpatissimum (etiâsi occiderit me, in ipso sperabo) altos reverentis sensus tegit vix satis eruendus verbis. Hoc ait: In ipsa etiam morte jam semimortuus spem certam fovebo, & cum Abrahamo contra spem naturæ, spem gratiæ complectar. Hoc animi sensu Jobus summam Dei clementiam plurimum commendat.

¶ Ille à Ponto Romanus exul ut Augusti Caesaris mitissimum ingenium extolleret, ita cecinit inter lacrymas: Sed solet interdum fieri placabile Numen, Nube solet pulsâ candidus ire dies. Vidi ego pampineis onerata viribus ulmum, Quæ fuerat sevo fulmine tacta Iovis. Ipse licet sperare vetes, sperabimus: atque Hoc unum fieri te prohibente potest. Spes mihi magna subit, cum te mitissime Caesaris Spes mihi, respicio cum mea facta, cadit. Sed Jobi fiduciam in Deum multo quàm maximam è Tarcentis Pauli epistolis melius eruemus. Paulus fiduciae plenissimus: Quis ergo nos, inquit, separabit à Charitate Christi? tribulatio? An angustia? An fames? An nuditas? An periculum? An persecutio? An gladius? Ecce. Sed in his omnibus superamus propter eum, qui dilexit nos. Certus sum enim, quia neque mors, neque vita, neque Angeli, neque principatus, neque

que virtutes, neque instantia, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia poterit nos separare à Charitate Dei. Quæ autem hæc altitudo, quod altitudo est profundum? Augustinus hic faciem præferens: Si altitudine, inquit, & profundo superna & inferna hujus mundi significatur, quis mihi calum pollicetur, ut à cali fabricatore sejungat? Aut quis terreat infernus, ut Deum deseram, quem si nunquam deseruissem, inferna nescirem. Si ergo alterutrum eligendum, ego potius cælo excidam, quam fiduciâ. Pari modo, si aut ad inferos detrudendus sim, aut fiduciâ spoliandus, malim ego ad inferos detrudi, quam fiduciâ spoliari.

Atque hoc est in mediâ morte imò post ipsam mortem Deo fidere. Sperabo in eum, etiam si occideret me. Hanc fiduciam in Deum ad inferos mecum asportabo. Sed dixeris: Pæne ridiculum est malle cælo excludi, quam spe. Ad ista rex David respondens: Neque irideant me, inquit, inimici mei: etenim universi, qui sustinent re, non confundentur. Qui suam omnem fiduciam constanter inædificant Deo, ædificium struunt non ruiturum unquam, auxilium, quod sperant, certissimò impetrabunt. Auxiliis & favoribus humanis nihil incertius & inconstantius. Spem magnam miseris modis dissipissime fallunt & illudunt. Hinc vetus verbum: Corvum deludet hiantem. Ita Coranus focerom Nasicam, qui hæredem se Corani fore speraverat, insigniter eludit, quod vates Venulinus canit:

forti nubit procerâ Corano
Filia Nastica, metuentis reddere solam,
Tum gener hoc faciet; tabulas focero dabit, atque
Ut legat, orabit. Multum Nastica negatas
Accipiet tandem, & tacitis loget, invenietque
Nil sibi legatum, præter plorare
Captatorque dedit risus Nastica Corano.

Ita spes humanæ prædidiis humanis nixæ, cum minimè putes, collabascunt. Qui subsidiis nititur divinis, qui Deo fidit, non metuat, fallatur: Etenim universi, qui sustinent illum, non confundentur. Non deludet hiantem corvum Rex cæli, qui etiam corvorum pullis suam submittit escam. Scitote, ait Siracides, quia nullus speravit in Domino, & confusus est. Ergo qui timetis Dominum, credite illi, & non evacuabitur merces vestra. Qui timetis Dominum, sperate in illum, & in oblectationem veniet vobis misericordia.

Quanti nihilominus sunt, qui Dominum non sustinent, qui non credunt Deo, nec sperant in eum. Est virgo vel nupta pauperula, quæ tamen videri talis non vult; ut igitur sibi alimoniam parat, obsequiis Veneris se mancipat & proficitur impudicitiam. Non sustinet Dominum. Est alius, qui victu gaudet commodo, sed malè parto. Ille tamen malos quæstus nequam aversus: Si velim, inquit, quadram ungere, hoc lucrum non debeo spernere. Non sustinet Dominum. Quam multi necessitate aliquâ vel tentatione graviori urgente ad remedia proptantes non concessa: Nihil agimus, ajunt, nisi sic agamus. Nec isti sustinent Dominum. Quam multi qui opimis inhiant donariis, dicunt & scribunt nec dicenda, nec scribenda. Planè hiantes corui. Sed hos deludet Deus; inanissimâ spe suâ frustrabuntur, votis excident, vacui redibunt piscatores, quia non sustinerunt Dominum. Universi autem, qui sustinent illum, non confundentur.

Fuit, qui plurimum auri expenderet in largitiones, obtinendo, quod ambierat, officio. Sed pices & hamum & escam simul rapuerunt. Ita ille pecuniam perdidit, & officium non acquisivit. Confundantur omnes iniqua agentes supervacue. Curio vitiosus famulam domi aluerat non bonæ famæ. Huic episcopus graviter præcepit, aut feminam domo exigeret, aut curiam meliorem cederet. At parochus planè fatuus: Ego, ajebat, pa-

Tom. II.

ræciâ potius carebo, quam feminâ. Et illam & istam perdidit: Nam mulier in rensuam cata, cum cerneret frigere jam nimium culinam, ultro arripuit. Confusus est iniqua agens supervacue. Hoc profusus est inter geminum sedile humi corruere. Suxit innumeri, qui peccent, ut cupiditas suæ satisfaciunt oblectatione peccati. Atque hinc quietis aliquid sperant, & suavioris pauis. Errant gravissimè. Cupiditates namque tantò irritiores fiunt, & vehementiores, quò plus eis indulgetur; uti purulenta scabies, quò magis fricatur, magis exasperatur. Confunditur iniqua agens supervacue. Hæc omnium noxarum labes est, fallere, contaminare, hiantes corvos deludere, in præcipitium dare. At verò spes omnis & fiducia in Deum nunquam indotata, nunquam sine munere dimittitur. Ad hanc in Deum fiduciam tria sunt potissimum, quæ humanam mentem erigant.

§. III.

Primum: Deus nos oculo pervigili & insopito indesinenter aspicit; tum verò quàm maximè præsentem se spectatorem exhibet, cum in tentationibus luctamur & resistimus. Neque otiosus est spectator, quales sunt, qui pomeridianum palæstræ spectaculum festertio emunt, qui pugili seu palæstræ succumbenti subvenire non possunt; contundi eum & vulnerari, vinci & solo affligi sinunt: & hoc illis videre volupe est. Non ita Deus. Sed, quod Hanani vates regi Asa ingerit: Oculi Domini contemplantur universam terram, & præbent fortitudinem his, qui corde perfecto credunt in eum. Quia habuisti fiduciam in rege Syria, & non in Domino Deo tuo, idcirco evasisti Syria regis exercitus de manu tuâ. Deus athletas suos, dum spectat, juvat.

Alterum: De Dei honore, non solum de nostrâ salute agitur, cum tentamus. Quod Basilicenses Hermans: Diaboli odium, inquit, & infaturabilis furor adversus homines tum imprimis ac præcipue contra Deum sævit. Deus illum præcipitavit cælo. Sed quia is Deo nocere non potest, omnem iram effundit in hominem Dei effigiem. Hæc ira indoles est: cum iracundus illum, quem odio Martiniano insequitur, non potest lædere, detrahet alicunde illius imaginem pugit, eradit, lacerat, conculcat. Perinde si dicat: Ita ipsum hominem tractarem, si eo potiri possem. Ipsius igitur effigies luat, quæ non luit tergum. Haud aliter diabolus: Mea, inquit, indignatio, cum maximè adversus Deum est: sed quia ille nimium à me remotus est, huc adsis tu homo; ejus imagine te conspuam, in te meos ejaculabor sagittas, cum primarium hostem meum ferire non possim.

Quando igitur in tentatione non nostra tantum salus, sed & Dei honor in discrimen & periculum vocatur, ita resistamus tentatori, ut non nostram tantummodo salutem, sed & Dei honorem propugnemus acerrimè. Hinc potius vententes moriendum, quam vel semel tentationi consentendum, ne honor Dei nostrâ ignaviâ violetur.

Tertium: Quandoquidem ergo diabolus oppugnando homines, Deum impugnat, ne dubitemus, quidquam de divinis subsidiis; securam in Deo fiduciam locemus, opem is feret certissimam, neque enim jus suum prodest; huic bello, quo diabolus ipsum petit per hominem, eas præstabit suppetias, ut non modò non vincamur, sed victoriam reportemus facilem & lætam. Suæ causæ Deus non deerit. Dominus exercituum sat fortis & potens est protector. Solent Principes & Reges, si famulum fidelem sui causâ in necessitate constitutum videant, non facile desertum ire. Sic Assuerus rex Mardocheum in extremo discrimine cum suis laborantem, quòd regis domui fidis obsequiis servivisset, contra adversarium acerrimum ac potentissimum defendit, Amanum cetera charissimum in edi-

Ppp 3

tam cru-

Ad fiduciâ in Deum tria mentem humanam erigunt: 1. Deus nos oculo pervigili & insopito aspicit.

2. Paral. cap. 16. v. 9. Ibid. v. 7.

De Dei honore non solum de nostrâ salute agitur, cum tentamus.

3. Quandoquidem diabolus oppugnando homines, Deum impugnat, ne dubitemus, quidquam de divinis subsidiis.

ram crucem evehendo præcipitavit. Ita Deus certissimo sui causâ laborantes suis subsidiis non destituet: auxilio suis veniet potentissimus adjutor. Ad ipsius enim honorem præcipue spectat hoc bellum, quod adversum nos geritur. Ergo fidus Dei ex toto corde nostro, in omni tentatione nostrâ. *Et enim universi, qui sustinent Dominum, non confundentur. Fiet Dominus refugium pauperi; adjutor in oppugnantibus, in tribulatione. Ergo sperent in te, qui noverunt nomen tuum, quoniam non dereliquisti quærentes te. A magnâ in Deum fiducia pendet omnis hæc victoria. Cum Deo audere, principium est victoria. Juvante Deo gigantem stygium vel puer fœnit. Fœta Deo virtus vincit omnia.*

CAPUT VI.

Sextus resistendi modus,

TENTATIONVM ORIGINES EXPLORARE.

Diabolus in omnes formas sese induit.

Ovid. metamorph. l. 14. propius formam mihi induit.

Ambrosius. lib. 1. de Cain & Abel. cap. 5. mibi p. 117.

6. Contra tentationes munimentum, Tentationum origines explora.

Nemo unquam potuit tam vero nomine appellari Proteus aut Vertumnus, quam tentator diabolus. Proteus, seu Vertumnus, ut somniabant pœci, in omnes, quas voluit, formas sese induit. Satanas omni Vertumno, Proteoque omni mutabilior in omnigenam speciem se variat.

— formas sur aptus in omnes. Huic amabilem sese, illi formidabilem; huic formosum, isti deformem, huic blandum, alteri terrificum exhibet; huic dulcem illi acedulam, alii mixtam præbet potiunculam: & durus & mollis est, prout affectum esse novit, eum quem decipere conatur. Huic offert subsidium ad scandendum, illi ad natandum, alii ad volandum, isti ad reptandum. His pennas pavoninas, istis gruum aut struthionum plumas, illis gallinaceorum jubas, aliis upparum cristas imponit, prout quemque ornatu plumatili scit delectari. Murimus crumenas saturas, in numeris patinas onustas, cantharos plenos, coronata pocula, quibusdam etiam dulcissimum ingerit succum, mutabilior omni Protheo. Ipsa etiam regna pollicetur.

Elevat enim, inquit Ambrosius, & extollit mentem suavis verbis, ostendit omnia terra regna. Ibi tu cave, ne capiaris præterlabentibus & non manentibus, in quibus magna tentatio est. Terenderat Christo diabolus primam laqueum gula, secundum jactantia, tertium ambitionis & avaritiæ. Tu ergo Vigila, Principiis obsta; Tu Ora & Repugna, Fiduciamque omnem in Deo colloca; de his resistendi modis jam dictum. Addimus sextum: Tentationum origines explora, de quo jam didicimus.

§. I.

Deus cum interrogans Moysen: Quid est, inquit, quod tenes in manu tua? Respondit Moyses: Virga. Cui Deus iterum: Projice eam in terram. Projecit, & versa est in colubrum, ita ut suggeret Moyses. Hic quæri potuisset è Moysen: Cur tuum ipse scipionem fugis? Respondisset Moyses utique: Putabam me baculum gestare manu, sed ut video, coluber est, quem nemo non fugit. Quid esse cenferis, ô mortales, res creatas omnes, præcipue illas, quas Mundus velut aurea idola colit? Quid omnes Mundi voluptates, quid magni nominis amplitudo, & omnes honorum gradus, quid montes aurei & thesauri universi? Humana vitæ baculus sunt ista, inquiunt, his fulcimur, his nitimur; absque his vivere supplicium est. Inter vivos numeramus, & à nemine honorari mors est. Inter homines agere, & ab omni delectatione ac voluptate arceri tartarum est. Aurâ velci, & omni pecuniâ destitui, vivi hominis sepultura est. Pecunia rerum omnium domina cibum, potum, vestitum, domum, cuncta vitæ subsidia suppeditat. Planè baculus vitæ, necessarius tam paci quam militi; ubi non est pecunia, ibi non est

vita. Sed, ô boni homines, projicite, obsecro, hunc vitæ baculum in terram, serioque cogitate istud: Cum nos sepulchrum hauserit, quid pecunia omnis proderit? Jam versa est in colubrum virga, fugite, fugite.

Hic Epicætetus salubre monitum subjiciens: Vnaque que res, ait, duas habet ansas: unam tolerabilem, alteram intolerabilem. Si frater injuriam fecerit, non eâ prehende, quæ facit injuriam, eâ enim ejus ansa est intolerabilis. Sed illinc potius: esse fratrem, esse unâ educatum; Sic prebendes eum, quæ est ejus ansa tolerabilis. Res sanè quælibet suum, & commodum Res quælibet & incommodum habet. Aurum, voluptas, honor, ceteraque rerum conditarum, duabus apprehendi possunt ansis, tolerabili & intolerabili. Si honorem aurum, voluptatem consideres solum ut corporis bonum, ut grande emolumentum, ut suavissimum vitæ præsidium, ut pictum, & elegantissimum baculum, cave, mi Christiane, manus fœdè combures; hæc ansa candens est, non tangenda: si autem illa omnia penitus inspicias, ut tentationis materiam & fomentum, quo diabolus incautos agit in ruinam, jam non venustus baculus, sed venenatus coluber videbitur; fugies illum, si sapias. Divinæ paginæ attestantur: Creaturæ Dei in odium facta sunt, & in tentationem animabus hominum, & in discipulorum pedibus insipientium. Cogita, quælo, quilibet es, non istud tantum; hoc mihi suave, hoc jucundum, hoc volupe, hoc corpori gratissimum est: sed unâ etiam cogita, hoc grande animi malum, tentationis fomes, dulcè toxicum est, inelcat ut occidat.

Sapiens ille, quem dixi, à Stoâ philosophus: Sine gulis in rebus, inquit, quæ vel delectant, vel usui serviunt, vel diliguntur, memento considerare, cujusmodi sint, exorsus à minutissimis. Si ollam diligis, te ollam diligere, nam eâ si confractâ non perturbaberis. Si siliolum aut uxorem; hominem à te diligere: nam eo mortuo non perturbaberis. Considera siliolum saluberrimum. Ita profusus, si ceræam incunculam, si crystallinum vitrum, si scutellam, porcellanam, ames, memento hanc amorem tuum istæ, allisive, lapsique unico confringi; ita vestem tuum subduci; habitacionem & domum charam, incendio consumi, hominum charissimos tam facile mori, quam vitrum frangi posse. Hoc igitur cogitatione tibimet depinge: Istud quod delectat, quod diligo, duas habet ansas, una bonum corporis, altera malum animi monstrat; priorem ansam cave tangas; urit: tange alteram, quæ pericula & tentationes prodit. Eò Stracides monet: Communionem mortis scito: quoniam in medio laqueorum ingrediens. Ideo cum tibi spes lucelli affulserit, præcipitentem manum contine, tentatio est, laqueus est. Voluptas blandiens invitat? substringe cupiditatem; mera: fraudes & infidie sunt. Arridens honor titillat? cautissimus incede, & mulscipulam cave.

Ignorantia horum multa millia hominum miserimè seducit, qui tentationis escam ab unâ solum parte aspicientes: Hoc lucrosum est, ajunt, hoc jucundum, hoc honorificum: mox igitur illud obviis ulnis acceptemus. Ratiocinatio pessima. Rem ab alterâ etiam parte considera, & tentatoris dolum tentationisque periculum manifestè deprehendes: si inelcari te pateris, jam vortasti hamum, non amplius tuus es, jam captus es.

§. II.

Pharmacopolæ ita inaurant carapotia, ut utiis conspectis dicas: En aureolos pulchellos globulos, quis illos non avidè glutiatur? Sume igitur, & dentibus commole ac gluti, experieris illorum dulcedinem, brevique senties, quantum molestiarum & tumultus in ventre moveant. Ita diabolus inaurat ea, quæ doctis dictis consuadere cupit. Ita venenatam escam sed voluptatis factu charo sparfam alloquis blandissimis prosequitur. Ita Samuelis filios muneribus inelcavit, quod Regum saltu testantur: Declinaverunt post avaritiam, acceperuntque munerâ, & v. 1.